

Con Nhỏ Tuổi Khỉ

Quảng Kiến (95.6A - ĐHDC)

Chúi đầu chúi mũi vào sách vở, ngẩng đầu lên thì thấy hết một năm rồi. Thi chuyển giai đoạn xong, tôi mới thật sự cảm thấy mình có đủ thời gian để tự đối diện với chính mình. Bạn bè biến đâu mất hết, hình như tôi cô đơn quá thể. Tôi bắt đầu nhắm tính trên đầu ngón tay và đếm thụt lùi từng ngày xem bao giờ thì đến Tết. Chiều ba mươi, tôi ra tĩa lại mấy chậu kiểng thì vô tình bắt gặp Nhiên đứng bên bờ rào nhìn sang. Nhiên cười, nói như trách:

- Lâu lắm rồi mới gặp lại anh!

Tôi cũng cười, lúng túng. Tôi ham sách vở đến độ quên cả thời gian. Cô bé hàng xóm đã lớn và xinh đến thế kia! Tôi vờ hỏi:

-Ủa, chứ hồi đó đến giờ Nhiên ở đâu?

Cô bé tròn mắt:

- Đâu Anh ở cạnh nhà mà cũng không biết à?

Tôi cười cầu hòa:

- Tại anh bận quá - rồi lẩn thẩn hỏi - Chắc bây giờ em nghỉ Tết rồi phải không?

- Ba mươi rồi, ai cũng nghỉ Tết, chỉ có anh mới còn học thôi!

Tôi định nói câu gì đó để chống chế, nhưng thấy rằng với cô bé thì không nên chống chế làm gì. Thật sự là tôi ham học đến độ quên cả bạn bè. Nhìn tới nhìn lui, giờ này chỉ có cô bé là người mà tôi có thể kết thân. Tôi hỏi:

- Bên đó có cần sửa sang gì không, anh sang phụ cho?

Nhiên lắc đầu:

- Không còn gì đâu, chỉ có mấy nồi mứt, chắc là anh không giúp đỡ được.

Như sức nhớ ra điều gì. Nhiên nói tiếp:

- Hay là anh sang bắt dùm em mấy ngọn đèn nháy đi!

Chỉ chờ có thế, tôi liền vọt sang nhà Nhiên. Nhà Nhiên đã sắp xếp đâu vào đó, gọn gàng và thật đẹp. Kể ra thì đã hai năm nay hiếm hoi lắm tôi mới sang nhà Nhiên. Suýt nữa thì tôi quên luôn cô bé. Mà cô bé đã từng có với tôi những kỷ niệm vui buồn thời thơ ấu thì quả là một điều đáng trách.

Khi tôi về, Nhiên đưa tôi đến tận cổng. Nhiên hỏi:

- Tết anh qua chứ?

- Tất nhiên rồi!

- Nhưng phải qua sáng mừng một, anh phải là người đập đất nhà em đầu tiên.

Tôi rụt cổ:

- Anh xui lắm.

- Kệ, xui cũng được. Mà anh trông cũng không đến nỗi tệ như vậy đâu!

oOo

Chiều mừng một Tết tôi qua nhà Nhiên. Nhiên giận, nói:

- Tưởng anh không qua chứ! Nếu không phải là ngày Tết, em không thèm tiếp anh đâu.

- Hồi sáng anh bận... đi chùa.

- Đi chùa

- Ủ, đi chùa vui lắm. Em thích đi không?

- Hình như là... thích!

Thấy Nhiên hết giận, tôi tiếp tục hỏi:

- Bô. Nhiên không đi chơi với bạn bè à?

- Tụi bạn em toàn đi chơi xa không hà. Với lại tụi nó thích đi nhảy, đi patin nên em không thích. Còn anh thì sao?

- Anh à? Anh thì bạn không nhiều lắm. Tụi nó cũng... không thể đi cùng với anh.

- Sao vậy? À, em biết rồi. Chắc là bạn anh bận đi với người quen chứ gì. Sao anh không đi kiếm người quen nào đó để đi?

Tôi biết trong lời nói của Nhiên có một chút "dụng ý". Nhưng giả bộ ngây thơ, tôi nói:

- Anh chỉ quen có mỗi em à. Vậy em làm người quen của anh ha!

- Hơ... Em quen anh từ... hồi nhỏ chứ bộ!

- Vậy anh đâu có biết...

Tôi lấp lửng. Nhiên đánh vào vai tôi một cái rõ mạnh:

- Bữa nay anh này ghê lắm nghe! Nhưng thôi, ngày mai em sẽ đi chơi với anh. Anh biết em thích đi đâu không?

- Đi đâu?

- Đi chùa!

Thấy tôi ngơ ngẩn, Nhiên cười lém lỉnh:

- Bởi vì hồi sáng anh đã đi chùa đâu. Sáng mừng một anh sang nhà em sợ chó cắn chứ gì? Biết đã bị "lộ tẩy", tôi chỉ biết cười trừ và thầm khen Nhiên nhớ dai. Tết những năm trước đó, vào cái thời tôi còn để mũi chảy thò lò, Nhiên bảo tôi sáng mừng một sang nhà Nhiên đập đất. Nhưng khi vừa đến cổng, tôi đã bị con Ti Ti nhà Nhiên "xơi tái" một miếng, khóc ới là khóc...

- Bây giờ anh không sợ chó cắn nữa đâu. Anh chỉ sợ.... khỉ cắn kia!

- Khỉ là...

- Là em.

- Ha?? Anh dám nói...

- Là em tuổi con khỉ!

- Hứ!

Nhiên rượt đuổi tôi. Cả hai chạy quanh bàn. Mẹ. Nhiên ở dưới bếp nói vọng lên:

- Trời ạ ! Tết nhất mà hai đứa làm gì ở trên ồn ào vậy?

Cả hai đứng lại, im thin thít. Nhiên nhìn tôi, nói thật nhỏ:

- Bây giờ em sẽ "cắn" anh cho biết!

Tôi chìa má ra, bảo:

- Ủ, "cắn" đi...